

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

הבית לצמיחה אישית ורוחנית
דרך הבעש"ט

גיליון מס' 266 | ו' אייר התשפ"ב

אמור

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
20:06	18:55	תל אביב
20:05	19:05	ירושלים
20:03	18:48	באר שבע
20:03	19:03	

הגיליון הוקדש לרפואת ניר בן אורלי

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

ידי"ל ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש ירוך הבעל שם טוב

הסוד של הרב שך

אומרת התורה: "אמור ... ואמרת עליהם" שתי אמירות. אמירה ראשונה "אמור אל הכהנים בני אהרון" תאמר לכהנים שישאפו תמיד להיות "בני אהרון". אפילו שאתה כהן, אל תחשוב שבגלל שאתה כהן בן ארבעים או חמישים אתה כבר גדול. תגיד להם שיהיו תמיד "בני אהרון" כלומר תלמידים.

פעם שאלו את הרב שך זצ"ל: "איך הרב יודע מה לומר לציבור?" ענה הרב שך: "אני למדתי אצל החפץ חיים, וכל שאלה שבאה אליי אני שואל את עצמי 'מה החפץ חיים היה אומר על הסיפור הזה', 'איך החפץ חיים היה מתנהג במצב הזה'..." זה נקרא תלמיד! הרב שך, גדול הדור בן מעל תשעים, אבל כל הזמן רואה את הרב שלו מול עיניו.

אנחנו נמצאים בימי ספירת העומר, ימים בהם נפטרו עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא על שום שלא נהגו כבוד זה בזה. הגמרא מאריכה בלשונה ומדגישה "שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא - רואים כאן הדגשה מבהילה! אותם התלמידים היו לרבי עקיבא כאלו תלמידים, אבל אצלם לא היה רבי עקיבא לרב!!! ומיכין יודעים זאת? שהרי מורם ורבים רבי עקיבא הוא זה שלימד את - 'ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה'". אם כך הרב מחנך אותכם איך יצא שלא נהגתם כבוד זה בזה? אלא משום שכל אחד מהם הרגיש 'חכם' לעצמו ולא 'תלמיד' ומכאן כל שורש מכשלתם.

שהשם יזכה אותנו להיות תמיד בבחינת "אמור אל הכהנים... בני אהרון".

שבת שלום ומבורך.

"ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרון ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו".

"אמור אל הכהנים... ואמרת אליהם" קודם "אמור" ואחר כך "ואמרת". המפרשים ורש"י בראשם עומדים על כפילות לשון זו.

מובא בספרים הקדו': "אין בן דוד בא עד שיתמעטו התלמידים" המשיח אינו יבוא עד שיתמעטו התלמידים. שואלים בעלי המוסר: שלכאורה המצב היום הוא שרואים שהתרבו התלמידים, היום בלי עין הרע, ישנם ישיבות על גבי ישיבות, והישיבות פורחות ומשגשגות, וכל שנה נפתחות עוד ועוד ישיבות. על מה אמרו חז"ל ש'אין בן דוד בא עד שיתמעטו התלמידים'?

אלא אומרים רבותינו דבר מבהיל: נכון, יהיו הרבה ישיבות ויהיו הרבה לומדים אבל הם לא יהיו תלמידים. דהיינו, כל אחד ירגיש את עצמו כבר "רב" וכל אחד ירשה לעצמו לחלוק על רבנים אחרים "סליחה, זה לא מקובל עליי מה שהרב הזה אמר וזה לא נראה לי... ומי הוא בכלל?" כל אחד ירשה לעצמו "לצאת" על השני כשבעצם המעלה הגדולה של האדם זה להישאר כל חייו תלמיד! תמיד תדאג להיות כפוף לרבותיך. תמיד תלמד להתייעץ, לשאול ולא לחפש להיות החכם בעצמו.

"תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם" לא כתוב חכמים מרבים שלום, כי אצלם אדרבא, חכם אחד חולק על החכם השני. אבל מי שהוא מבין שהוא 'תלמיד חכם' כלומר הוא רק תלמיד - הוא מרבה שלום. כשהוא שומע דיבורים לא טובים על רבנים אחרים הוא עונה "מי אני? אני הגעתי לשלמות שאני אצא על אנשים אחרים?"

יש לי שאלה

איך להרדים את היצר הרע?

מרגיש שאתה נהיה יותר גדול, ממילא יצרו גדול הימנו, לכן אני אומר: "אל תהיה גדול!" מה הפירוש אל תהיה גדול? "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך" (דברים ו' ה') חז"ל דורשים (ברכות ט' ה') 'בכל לבבך, בשני יצריך', 'ולעבדו בכל לבבכם' (דברים יא' יג') ביצר הטוב וביצר הרע. מובא בספרי המוסר והחסידות יסוד ענק שתמיד צריך לשתף ולהכניס את יצר הרע בעבודת ה', שהוא יהיה בסיפור. למשל, אדם הולך למקוה הוא יכול ללכת בגישה של יצר הטוב בלבד, אני הולך למקוה כי זה קדושה, כדי להתעלות, הוא יצר לעצמו "יצרו גדול הימנו", כי הוא הלך רק עם יצר הטוב, אבל אדם שהולך למקוה ואומר, אני הולך למקוה, כי יש מים חמים בשפע, אני הולך לשחות בבריכה, זה מאוד בריא לגוף, הוא הולך בגישה, כביכול, של יצר הרע, ממילא הוא לא מרגיש שהוא נהיה גדול, לא נהיה כאן 'יצרו גדול הימנו' כי היצר הרע מרגיש, האדם הזה הוא שותף איתי. 'ולעבדו בכל לבבכם', בשני יצריך, יצר הטוב ויצר הרע, כי כך לא תהיה לך התנגדות ותוכל להתקדם בתורה, בתפילה.

לכבוד הרב, אני בחור שמאוד מתחזק ומנסה להתעלות אך ככל שאני מתחזק יותר, כך אני מרגיש התנגדות גדולה לקדושה יותר.

תשובת הרב:

שמחתי לשמוע שברוך ה' אתה בחור שמאוד מתחזק ומנסה להתעלות, ואתה שואל הרי כשנכנסים לשערי קדושה, הכח הנגדי הרבה יותר חזק, ונצרת התנגדות מצד ההרגל השלילי שהיה עד היום, נוצר כח פנימי שהוא אנטי להתחזקות, ואני שוב חוזר אחורה ונופל... שאלה נפלאה מאד, אומר לך, נקודה מאוד יסודית: הבעל שם טוב אומר שבמאמר חז"ל (סוכה נב). "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו", כתובה התשובה לשאלתך. ככל שאדם גדל, מתחזק ומתקדם, היצר הרע מתנגד ונהיה יותר גדול, יש התנגדות יותר חזקה וסכנה יותר גדולה והוא עלול לחזור אחורה, דווקא כשנהיית גדול, היצר הרע וההתנגדות להתחזקות, גדלים. אמרת בשאלתך 'אני בחור שמאוד מתחזק ומנסה להתעלות' אתה הולך בכיוון רוחני ואתה

שהעולם כולו מבולבל אתה חייב לך קו ברור!

קו דרך הבעש"ט 03-30-90-900 | מארה"ב חייגו 646-585-2987

כל התורה על רגל אחת! היתכן? האם היהדות מוכרת לאדם

"יציבות"? מדוע היא לא נותנת לאדם להגיע ל"העצמה אישית"?

אנחנו בימי ספירת העומר. ימים המזוהים יותר מכל השנה עם מה שאמר רבי עקיבא "ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה" והאמת שעוד הרבה לפניו כבר אמר הלל הזקן לגר שבא להתגייר - "מה ששנוי עליך אל תעשה לחברך" ואומר המהרש"א שכוונת הלל היתה גם היא לפסוק של "ואהבת לרעך כמוך". לפני שנביא את המעשה עם הלל תרשו לי לספר לכם סיפור מיוחד:

השבוע צלצל אלי אבא, הבן שלו 'בחור ישיבה' מתוק ונחמד, בן שמונה עשרה. לילה אחד אשתו קמה בשתיים בלילה, עשתה סיבוב בבית. והנה היא רואה את הבן ישן במיטה שלו, וחוט (כבל) של מטען לא מוכר מחובר לקיר (לשקע) שלידו. היא שמה לב שיש המשך לחוט אל מתחת לכרית שלו... היא הרימה בעדינות את הכרית וגילתה... שהבחור כנראה שכח לסגור את המכשיר והוא עובד... עדיין באמצע הסרט... חשכו עיניה!!! היא לא האמינה שהבחור ישיבה שלה הולך לישון מתוך כאלה "דברי תורה"... כשהיא בהלם רצה לבעלה להעיר אותו ולשתף אותו בגילוי המסעיר. גם הוא ראה מה שראה וחשכו עיניו.

אמרה לו אשתו: "קח את הטלפון, תשבור אותו, שלא יקבל אותו חזרה..." אבל האבא שברוך ה' שומע קבוע בטלפון את שיעורי "דרך הבעל שם טוב" וקורא את העלונים שלנו, אמר לאשתו: "בשום פנים ואופן! חכי בסבלנות, אני יטפל".

מספר האבא, הבנתי שאם אני עכשיו אפעל, אני עלול לעשות טעויות חמורות מאוד שאני לא מעוניין לעשות אותן. החלטנו להשאיר את הטלפון תחת לכרית וחזרנו לישון... אני במיטה, במקום להירדם אני מתפלל: "אבא תזכה אותי להבין שאני לא יודע לעשות שום דבר בלעדיך, שאני חסר אונים בלעדיך, תזכה אותי להבין שאני בדיוק כמו הבן שלי, וזה שאני לא שם זה כי אתה מציל אותי, תרחם עלי, תן לי את הכלים, תן לי את הכיוון, אבא אני לא יודע מה לעשות איתו..." ככה עד שנרדמתי.

למחרת בבוקר, הבן התעורר, לקח את הפלאפון והעלים אותו כאילו לא קרה כלום, הוא לא ידע שההורים שלו כבר ידעו ושמעו...

לאחר שהתפלל ואכל והיה צריך לחזור לישיבה. פנה אליו האבא בקול רך "יש לך כמה דקות? אפשר לדבר איתך?". והבן ענה "כן!". אמר לו האבא: "רציתי להגיד לך שאמא אתמול סיפרה לי שהיא ראתה אצלך מכשיר לא מזוהה... ככה אמא סיפרה לי, מה אתה אומר...?"

והבן מכחיש: "מה פתאום, מה? אני? זה מה שאתה חושב עלי?". והאבא ממשיך באיפוק וברוגע: "מותק, עזוב. אמא אמרה לי שהיא ראתה שיש אצלך מכשיר שלא מתאים, מה קורה?". הוא

ניסה להמשיך להכחיש. והאבא אמר לו: "אני רוצה שתבין שאני לא יותר טוב ממך, גם אני רוצה כזה מכשיר, גם אני רוצה להסתכל על מה שאתה מסתכל, אתה חושב שלי אין יצר הרע, רק לך יש? גם אני רוצה את זה! אבל, האם אתה יודע כמה הרס וחורבן זה מביא? בשביל מה לך? אחר כך זה יפריע לך בשלום בית שלך, לא יתן לך ריכוז במח, זה מנתק אותך מה', מנתק אותך מהקדושה, חוסר רגיעות, אובדן לנפש, במקום שהראש שלך יהיה תפוס רק בבית שלך הוא יתפזר לכל הכיוונים. אתה תפסיד, זה עולה ביוקר..."

את כל זה האבא אומר לו עם חיבוק ולטיפה. מתוך גישה של "אני כמוך, אני לא בא להגיד לך שאני יותר טוב ממך, אלא אני גם כזה". שימו לב למה שקרה באותו רגע! לאחר השיחה, הוציא הבן את הפלאפון, נתן אותו לאבא וביקש שימכור אותו לערבי.

שואל אותי האבא מה אני אומר על הסיפור הזה? ואני אומר: "ניסי ניסי!!!"

תראה לי עוד אחד שמצליח להוציא מהבן שלו, בן שמונה עשרה כזה פלאפון. מי מצליח? זה רק הרחמים של ה'! ועוד שיגיד 'לך למכור את זה לערבי ולוותר' על הפלאפון... זה רק כשאתה הולך בגישה של "אני לא יותר טוב ממך".

בבית אחר, שאין בו את "דרך הבעל שם טוב", האבא תופס את הפלאפון בעוד שהבן ישן, ושואג: "מאיפה הבאת את זה? תלך מהבית...". ובום שובר את הפלאפון, "זה לא יכנס לפה", מלחמת עולם הולך שם... ומה האבא הזה הרוויח? - שום דבר!

והבן אומר: "אני אעבוד בחופש ואקנה לי מכשיר יותר חדיש, יותר גרוע...". מה הרווחת? הוא גם לא קיבל את המוסר וגם שונא אותך! ברגע הראשון שהוא יוכל לעזוב את הבית הוא יעשה את זה, מה הרווחת?!

מאיפה למד האבא את הסוד כיצד להתנהג כך עם הבן שלו? מ'ואהבת לרעך כמוך'! אך טרם נקדים את המאוחר... ונגיע ברשותכם לסיפור עם הלל הזקן איתו פתחנו (מובא במסכת שבת לא.):

"מעשה באחד שבא לפני שמאי ואמר לו גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאתה עומד על רגל אחת... מה עשה שמאי? דחפו ב'אָמַת הבניין שבידו'. בא לפני הלל, גייר אותו ואמר לו: "מה ששנוי עליך אל תעשה לחברך" זה כל התורה כולה, וכל השאר זה רק הפירוש של זה, לך תלמד ושיהיה לך בהצלחה.

הסיפור הזה מעלה לנו מספר תמיהות:

א. מה פשר הבקשה "ללמוד את כל התורה על רגל אחת"?

ב. מדוע דחף אותו שמאי? והרי שמאי הוא זה שאומר בעצמו במסכת אבות "והוי מקבל כל אדם בסבר פנים יפות"...

ג. מה המסר של "אָמַת הבניין"? ומה המסר של "בידו"?

גם על מה שהיה עם הלל יש להבין:

איך יתכן לומר ש"ואהבת לרעך כמוך" זה כל התורה וכל השאר זה הפירוש בלבד? וכי אין לנו את 'שבת', 'תפילין' וכו'... ?

נתחיל ביסוד הכלל כן מיוחד וחשוב: לכולנו יש שני סוגי הרגלים. יש לנו הרגלים חיוביים, רגל ימין, דברים שאנחנו רגילים לעשות והם חיוביים. ולכל אדם יש גם "רגל שמאל". כל פעם ששואלים אותו שאלה הוא מגיב בצעקה, אפילו אם זה לא היה ראוי לצעקה, אבל הוא התרגל לצעוק...

מגיע הגר ואומר לשמאי: "גיירני על מנת שתלמדני את כל התורה כולה כשאתה עומד על רגל אחת". - אני רוצה שתיתן לי שיטה שתביא אותי למצב של "רגל אחת". שיהיו לי רק הרגלים חיוביים, שלא יהיו לי הרגלים שליליים. אני לא רוצה שני רגליים, אני רוצה "רגל אחת"! רק חיובי!

עמידה מסמלת שליטה ויציבות. אומר אותו גוי לשמאי: אני רוצה שתיתן לי שיטה ביהדות שתלמד אותי איך לעמוד. זאת אומרת איך להיות יציב, אבל "על רגל אחת" על הרגלים חיוביים בלבד. הוא מצפה לשמוע שיטות של 'העצמה אישית' כמו שהוא מכיר אצל הגויים...

מה עונה לו שמאי? לפי "דרך הבעל שם טוב" שמאי לא דחף אותו מבוזבז של "לך מפה", אלא הוא העביר לו את המסר הכי חשוב לחיים! שמאי "דחפו". כמו אדם שדוחפים אותו והוא

הנכם מזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

בחסות
מוניות ברדיטשוב
- נסיעות בין עירוניות בלבד -
1700-700-622

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב 24
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

היסוד הזה הוא ממש פצצת אטום! הוא מביא לאהבת ישראל, זה מביא לענווה וזה מביא לכל התורה כולה.

זה לא סתם סיפור זה בדיוק מה שקורה איתנו, אנחנו בדיוק כמו אותו גר. לכולנו יש את אותו רצון בסיסי להיות "עומדים על רגל אחת", מי לא רוצה להיות יציב?!

כשאתה נכנס לעבודת ה' אתה פוגש תחילה את המסר של שמאי. לקלוט שאתה חסר אוניס בלי ה' דרך כך שאתה מתנהל מתוך בניה ועמל כמובן. אלא שהמסר הזה נשמע תקיף וחזק... **ואנשים מפחדים לקבל אותו...** אבל דעו לכם ידידי המתוקים! הדיבורים הקשים האלה הם רק בהתחלה, עוד מעט אתה תפגוש את הלל. תמשיך לעבוד ועם קצת סבלנות אתה תפגוש את הלל שיביא אותך למצב של **"וְאֶהְבֶּתְּ לְרַעְךָ כְּמוֹךָ אֲנִי ה'"** - אתה תתחיל לאהוב כל אחד ואחד. **והראשון שתתחיל לאהוב אותו זה את עצמך !!!**

אני זוכר שכשהייתי בחור ישיבה, עוד לא הכרתי את הדרך של ר' אשר, היה אצלנו בחור בישיבה שגידל בלורית כזאת שלא רואים את הסוף שלה, הוא היה הולך עם נעלים שפיציות, מכנסיים צמודות, וקנה משקפים בצורת משושה. ואני אמרתי לחברותא שלי: "הבחור הזה הורס את הישיבה, הוא מכניס פה אוירה של רעל, אם אני הייתי פה אחד מהצוות הייתי אומר לזרוק אותו מיד!". אחר כך הגיע לדבר אתנו אחד מצוות המנהלים, שאל שאלה על הגמרא ודיבר אתנו בלימוד, ופתאום הוא בעצמו אומר: "אתם רואים את הבחור הזה? אני מריח ממנו ריח שלילי! משהו לא מוצא חן בעיני בבחור הזה! ואף פעם לא טעיתי בקליטה שלי! ולדעתי צריך להעיף את הבחור הזה מהישיבה!". וזה בדיוק מה שאני אמרתי כמה דקות לפני כן! ולכן אמרתי מיד כמו גולם: "הרב, גם אני הרגשתי ככה!". בסופו של דבר כנראה שעשו ישיבת צוות והחליטו שלא להעיף אותו. הוא כן נשאר בישיבה, אני התחנתתי, הוא התחתן, ואתם יודעים מי הוא היום? - הוא ראש ישיבה והוא כבר חיבר ארבעה ספרים. ואותו רב אמר אז: "בחיים לא טעיתי!..."

ה' ירחם איזה מבט היה פעם. איזה הסתכלות, לזרוק, להעיף... אבל היום ברוך ה', בזכות ה-"דרך", אני רואה כל מיני בחורים, זה לא מתפלפל, זה לא לומד, זה ישן... ואני אומר לעצמי: במה אני יותר טוב ממנו? - זה ה' שמרחם עלי! אני בדיוק כמותם! זאת גישה של חיבוק! זה מציל נשמות! במקום לזרוק אותו אתה מחבק ומקרב אותו.

יהי רצון שה' יזכה את כל ישראל, שנוזכה לאהוב כל יהודי ויהודי מישראל, ונוזכה להבין שאנו לא יותר טובים מאף אחד, וכך נוזכה לקרב את כל עם ישראל, אמן כן יהי רצון.

'לא נורמלי', כעס עצמי פנימי ורגשות אשם, הוא מואס בעצמו, הוא עושה לעצמו וידוא הריגה! לא מספיק שהוא נפל, הוא אחר כך עוד אוכל את עצמו על הנפילה הזאת. זה שיא המשבר. **באה "הדרך" ומעבירה לך את המסרים מצילי החיים:** "כולנו כאלה!" "זו המציאות שלנו!" "כמובן שצריך לבקש רחמים מה' שיציל אותך, אבל זה שנפלת לא עושה אותך ללא נורמלי. הדרך מחזקת, מעודדת ואומרת לך - ה' מחכה לך, הוא רוצה שתלמד מזה מי אתה, וכשאתה תוֹדֶה שאתה מציאות נפילה **הוא ירים אותך.** זו העוצמה, העידוד והתמיכה שנותנת דרך הבעל שם טוב ליהודי.

אתם יודעים שכשזוג הולך להתחתן אז כולם מתפעלים מהם: "וואו איזה זוג מוצלח! איזה יופי! זה ממש סיר ומכסה! זה נעליים ושרוכים וכו' וכו'..." וכולם בטוחים שהזוג הזה בטוח יצליח... מה קורה במריבה הראשונה שלהם? בוויכוח הראשון שהם לא מצליחים להבין אחד את השני, ואולי אפילו היה שמה הרמת קולות... מה קורה מיד אחרי זה? - האישה בוכה והבעל הולך לחדר שלו מתוסכל. מדוע הם מתוסכלים? התשובה היא - לא מהמריבה, **אלא מכך שמשוה התנפץ להם במוח.** הוא היה בטוח שהוא ואשתו אף פעם לא ייבו, ושהם יהיו הזוג של השנה... ופתאום הוא קולט שכל הסיפורים שסיפרו על כל הזוגות זה גם שייך להם. והם נכנסו כעת לרשימת הבעייתיים, וזה מתסכל מאוד. זה מראה שאנחנו לא מוצלחים וזה שובר ומייאש את הבן אדם. כי מכרו לו שהוא הולך להצליח ומכרו לו שאתה הולך על 100%.

מכאן עובר הגר הלל הזקן שאומר לו: "וְאֶהְבֶּתְּ לְרַעְךָ כְּמוֹךָ אֲנִי ה'" (ויקרא יט', יח') - וזו כל התורה כולה. כאן נתן לו הלל את אחד היסודות הכי חזקים של "דרך הבעל שם טוב": **"לְרַעְךָ"** זה מלשון **רַע.** לפעמים אנחנו רואים מישהו שנדמה לנו כרע - שלילי. דע לך שהוא **"כְּמוֹךָ"** גם אתה כמוהו.

ואם תאמר: אבל אני לא עושה את מה שהוא עושה? התשובה היא: שזה שאתה לא עושה כמותו זה כי **"אֲנִי ה'."** זה שאתה לא מתנהג כמוהו זה כי אני מציל אותך ולא מכוחך! **"אֲנִי ה'."**

המסר שמעביר הלל לאותו גר. שיהדות עניינה 'תכיר שאתה קטן', תגיע להבנה שאתה לא יותר טוב מאף אחד. כל פגם שאתה רואה אצל החבר אתה כזה. ומהמקום הקטן הזה אתה תבין כמה ה' הוא הגדול דרךך.

זאת כל התורה כולה - להכיר שאתה בדיוק כמו השני, וכל הטוב שבך זה ה'. כל השאר... יום כיפור, שבת, תפילין, סוכה, לולב... כל המצוות כולן מטרותן שתבין שאתה הקטן ושכל הטוב זה ה'.

אומר הלל לאותו גר גם כשאתה רואה רע אצל השני **"וְאֶהְבֶּתְּ לְרַעְךָ"**. אל תזרוק אותו, **"כְּמוֹךָ"** כי אתה בדיוק כזה רק שה' מציל אותך.

מאבד את היציבות ונופל, כך התורה מלמדת אותנו שתכיר שאתה מצד עצמך מציאות של חוסר יציבות ועמידה במקום. רק כשאתה תגיע אל ההבנה הזאת. **ליציבות תזכה רק כשאתה תתפוס שְׁלֶךְ - אין יציבות.**

זה המסר הראשון ששמאי מלמד את אותו הגר. שמאי בעצם נותן לו שיעור מספר אחד בעבודת השם - **"דחפו"** תבין שלך אין יציבות.

מדוע היהדות לא מוכרת לאדם "יציבות"? מדוע היא לא נותנת לאדם להגיע ל"העצמה אישית"? התשובה, שאם היהדות תמכור לך "העצמה אישית" אני לא אצטרך את ה'. ככל שאני אלמד אותך להיות עוצמתי כביכול, יוצא שאתה פחות צריך את ה'. ולכן היהדות לא שייכת שיטה כזאת שמטרתה להביא את האדם למצב של ניתוק מבורא עולם.

אבל המסר הזה של חוסר היציבות עדיין לא מספיק כדי להיות באמת בדרך הנכונה! יש כאלה שההבנה שהאדם הוא חסר יציבות, מביאה אותם להמשיך להתבוסס בחולשה הזאת של חוסר היציבות... וכאן אומר לו שמאי את המסר החזק הבא: **"דחפו באמת הבניין"**. - כדי להגיע לענווה זה לא מתוך הפקרות, אלא זה מתוך מהלך של בנייה ומתוך רצינות.

אדם קם בבוקר, שותה קולה, בצהריים שותה בקבוק ערק, לאחר שנה מדווחים לו שהכבד שלו הלך והסוכר עלה. והוא אומר לעצמו, זה ממש כמו שאומרים בדרך הבעל שם טוב... אנחנו חסרי אוניס, זה ממש אמיתי! **מה האמת?** זה לא נכון ידידי! כדי להגיע להבנה הזאת שאנחנו מציאות חוסר אוניס, זה רק כשאתה הולך במהלך נכון של בניה, שהתגובות שלך יהיו תגובות נכונות וההתנהלות שלך תהיה התנהלות נכונה, ואז כשתראה שאתה לא יכול, תוכל לומר: **"הנה ה' מראה לי שאני חסר אוניס בלעדיו"**.

ניתן לראות זאת בבית. יש כאלה שמסתפקים במילה אחת טובה לשבוע לאשה. והוא אומר בוודאי שאני בעל שמפרגן, יש כאלה שחושבים שלשמח את האישה בבית זה לקנות לה אחת לשלושה רגלים לחג שרשרת באלפיים דולר מזהב עבה... הוא קונה לה ועדיין אין לו 'שלוש בית'. **מדוע?** כי רק אם הפה שלך יעבוד נכון, שתלמד לפרגן ולשבח. אבל אם אתה רק מעיר, ורק מעביר ביקורת, ואין שום מילה של פירגון או שרק אחת לשבוע...

היום הנשים יודעות יותר ממך, הן מפרנסות לא פחות ממך, הן רוב היום בחוץ, לפעמים אתה הבייבי סיטר והיא זאת שמפרנסת את הבית.

והמסר השלישי הוא: "שבדו". אתה יודע למה צריך להגיע ל-"דחפו"? כי אם לא, אתה כל היום תחיה "כוחי ועוצם ידי".

ללא שיש לאדם את דרך הבעש"ט והוא נפל בכעס או בכל דבר אחר... הוא אוכל את הלב. הוא מרגיש

"ואלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון וב"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכיר"

להצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי שבני חיי ומזוני להצלחת משי כהן, משי לוי אברהם, משי תמם, שי בן רחל | לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעיעמה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

איך לקלף בננה?

לפני דרך הבעל שם טוב... הייתי בת אדם פחות רגועה... כזאת שעונה מיד ובקול רם.... כזאת שאם הדברים התנהלו אחרת ממה שחשבה ... או לטועים!... הייתי... טוב נו... כעסנית

אשת חיל, הייתי?

- היום אני עדין כעסנית אבל זה כמעט שלא נראה חימוני בכלל.

- אשת חיל איך הצלחת לעבוד על מידת הכעס?

אספר לכם: בתחילת הדרך שמעתי שיעורים , קראתי מאמרים ודקלמתי לכולם את היסודות של הדרך אבל בשטח לא קרה לי כלום! נשארתי כעסנית! כעסנית - שידועת בעל פה את יסודות הדרך... אבל בשטח בזמן אמת אש ותימרות ששון!

פעם התארחתי אצל משפחה שבה אשת הבית הייתה פי 10 יותר כעסנית ממני, כולם פחדו ממנה... היא השליטה טרור בבית: כולם חיכו שהיא תצא מהבית או תלך לישון שפשוט תצא מתחום המחיה שלהם... כזאת לא נעימה היא הייתה. אני כעסנית קטנה לעומתה אבל אם יש דבר שמכעיס אותי ממש ! זה אנשים כעסנים אחרים!

הייתי מלאה כרימון טענות בתוך מחשבתי עליה. איזה טיפוס איום ונורא! הבת שלי קלטה את המחשבות שלי וזרקה לי את משפט המחץ ששמעה אותי מדקלמת:

אמא לפי דרך הבעל שם טוב את והיא אותו הדבר....

מה-??? מה פתאום! היא לגמרי שונה ממני... אני לא כמוה! נכון?? ביתי למה את שותקת? תעני ! דרשתי בכעס כמובן... היא שתקה... חכמה... למדה לשרוד עם אמא שכזאת. אבל אז לקחתי דף ועט ורשמתי בכעס את שם האישה העצבנית ומתחת רשמתי בלי מראה בכלל (איך אפשר???) ופתאום המראה בפעם הראשונה מולי... כך בגודל טבעי. נשברתי ונפלתי. הרמתי עיני לשמים...השם תעזור לי...מאיין בוא עוזרי? כבוד הרב ... הצילו... אני לא אוהבת מה שאני רואה במראה... זה כמו לעבוד עבודה זרה! השורש של הכעס זה גאוונה! ואם יש בי גאוונה השכינה מסתלקת ממני! הצילו! הילדים סובלים, בעלי סובל ! יש תרופה למחלת הכעס שלי?

אשת חיל, את אוהבת פירות? מה הפרי הכי אוהב עליך?

בננה!

כשאת בוחרת בננות מה הכי חשוב לך?

ש-הבננה תהיה עם קליפה שלמה ולא סדוקה-למה?

הקליפה שומרת על הבננה שלא יכנסו פולשים והערך שלה ירד.

אז הקליפה של הבננה זה דבר טוב?

ברור היא מגינה על הפרי

אז למה את מקלפת את הבננה וזורקת את הקליפה?

למה את לא אוכלת את הבננה עם הקליפה?

פי-כיסוססס הקליפה מרה! ולא אכילה! בזמן אכילת הבננה הקליפה חייבת לרדת ! יופי! נפלא! עשיתי וביני הכל... הכעס שנמצא בך באופן טבעי זאת הקליפה של הבננה !מי מסתתר בתוך קליפת הכעס? השמחה! בתוך קליפת הכעס מסתתרת שמחה והתלהבות גדולים !

כבוד הרב למה השם נתן לי שמחה מוסתרת בקליפת הכעס? אם הוא כבר נתן לי מתנת שמחה (בננה) אז שיתן לי אותה בלי קליפה!

אבל בעצמך אמרת שבלי קליפה ערך הבננה יורד...

מאז חטא עץ הדעת ואכילה מהפרי האסור צריך לעשות ברורים בין הקליפה לפרי. צריך להבדיל בין טוב לרע.

אבל כבוד הרב אחרי הכעס יש לי יאוש גדול לעולם אין לי שמחה!

חחח אשת חיל יקרה את אוכלת את הקליפה עם הבננה! זאת הרגשת פיכסססס כמו שציינת.

אז כבוד הרב, עומדת מולך אשה חכמה... קדימה תלמד אותי איך לקלף בעצמי את הבננה ולקבל מתנת שמחה.

מצטער... רק השם מקלף פירות בעולם הזה!

מה-???? למה-????

כי כאשר אדם מקלף בעצמו קליפות וזוכה לפירות רוחניים מיד עולה לו שכוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה... וזה מוליד בו גאוונה. איך לפנות להשם שיקלף את הכעס מהפרי שלי ואקבל כבר להנות מהשמחה? אבא שבשמים רחם עלי בבקשה קח את הכעס שאני מרגישה ותעלה אותו אליך ותוריד לי במקום אש טובה של שמחה וזה עובד?

תנסי ותראי הבעל שם טוב לא טעה.

ואז לא אהיה כעסנית יותר?

מצטער לדווח לך , אבל את תמיד תישארי כעסנית.

מה-??? למה-???

אל תדאגי אשת חיל ... הכעס שלך לא יראה חימוני... אבל את תמיד תהיי זאת שמקלפת בננות ומעלה את הכעס ומורידה שמחה לעולם.

ולמה אני רגישה לאנשים כעסנים אחרים?

כי הם מאותו הזן שלך ואתם מזכירים אחד לשני שיש לעלות את קליפת הכעס הנפול לשמים ולהוריד שמחה.

מה להגיד כשאני רואה אדם כעסן אחר?

אבא תודה שאתה מראה לי את המציאות שלי- כעסנית, אבא תודה שריחמת עלי וזה לא נראה חימוני כמו אצלו, אבא בבקשה כמו שריחמת עלי....אנא רחם גם עליה. קוראים יקרים האסימון נפל ... הכעס לאט לאט עזב אותי חימונית ... מבפנים אני בתפקיד של לעלות כעס ולהוריד שמחה... וכשאני רואה עוד כאלו בתפקיד כזה אני מבקשת עליהם רחמים.

וכשאני כן נופלת בכעס, אני קמה מיד! מתנצלת, לא נותת ליאוש להגיע ומתחילה להתחלה!

לדעתי התובנה הכי טובה שקיבלתי בדרך הזאת: אני לא מנהלת את העולם , נולדתי עם טבע כעסן וזאת קליפה ששומרת בתוכה שמחה, לא אני המקלפת זה בורא עולם. ותמיד אני אודקק לו, כי אצלו הקולפן. ואני בעולם הזה יצור פשוט וקטן.

מה גרם ליונתן להתחזק?

ילדים חביבים, בתקופה הזו של ימי ספירת העמר, אנו מתאבלים על מותם של 24.000 !! מתלמידיו של רבי עקיבא. הסבה לכך הייתה, כפי שלמדנונו חז"ל, משום שהם לא נהגו כבוד זה בזה.

"אמר רבי עקיבא ואהבת לרעה כמוך זה כלל גדול בתורה" אתם בודאי יודעים שהפירוש של רע זה חבר אבל יש פירוש נוסף ל-"ואהבת לרעה" - כלומר את מי שעושה לך רע.

כן ילדים מתוקים, כשאנחנו הולכים על פי דרך הבעל שם טוב אנחנו לומדים שאין לנו עסק עם בשר ודם אלא רק עם בורא עולם. ואם משהו עושה לי רע זה לא הוא אלא הקדוש ברוך הוא והוא רק שליח של השם.

בטח תשאלו "אבל הקדוש ברוך הוא טוב וימיטיב, אז למה שישלח לי משהו שיעשה לי רע?" זו שאלה מצינת!

שלימה המלך כותב בספר משלי "כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירעה" הקדוש ברוך הוא מוכיח את מי שהוא אוהב! כי הוא רוצה שיתקן את המעשים הלא טובים שלו ואת המדות השליליות שבו. במלים אחרות, אלו יסורים של אהבה.

כשאנחנו מבינים שאנחנו לא יותר טובים מאף אחד אחר והפגם שאנחנו רואים באחר זה הפגם שאותו השם רוצה שנתקן בנו, מיד אנחנו זוכים לאהבת חיים.

למשל:

השעה אחת ושלושים בצעהרם.

המקום: תלמוד תורה. פיתה ד'. שיעור גמרא. הרב גולדשטיין מעיר ליונתן שיפסיק לצעיד ויתחיל להעתיק מהלוח. יונתן עונה לרב בחצופה. מוטי, שיושב ליד יוסי אומר לו "איזה חצוף יונתן, איך הוא מעז לענות פכה לרב?"

מוטי ראה ביונתן את החצופה שלו, אבל השם הראה למוטי שגם הוא חצוף וזה הפגם שקיים גם בו שהוא רוצה שיתקן. יכול להיות שמוטי לא מתחצף כמו שיונתן מתחצף אבל לפעמים הקדוש ברוך הוא מראה לנו את הפגם הקיים בנו באופן קיצוני כדי שנתעורר ונבין שגם מה שעלינו לתקן.

לכן כדי ליצור אהבת חיים מוטי היה צריך לדון את יונתן לכך וזכות ורצים לדעת איך?

בואו תראו איך מוטי שלנו מלמד אותנו אהבת חיים:

יונתן התחצף לרב ומוטי אמר ליוסי "יונתן אתמול במגרש נפגע מאד וזה עדין משפיע עליו לכן הוא מתחצף פכה לרב". זו אהבת חיים! לדון כל אחד ואחת לכך וזכות.

ילדים יקרים, בואו נקח על עצמנו בתקופה זו שתהיה בנו פמה שיותר אהבת חיים וכבוד הדדי. נדאג לכבד קודם כל את אבא ואמא, את האחים שלנו וכמובן כל אחד סביבנו.

שלכם,

ליאת בן שאנו, מטפלת רגשית

ע"פ דרך הבעש"ט 052-5732470.

יתגדל ויתקדש שמיה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

